

Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 27, Nummer 1
januari - februari - maart 2021
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

Bekijk de vogel digitaal op www.vogelvanpapier.be:
geniet van de foto's in kleur en krijg direct toegang tot de links in de teksten.

IN DIT NUMMER:

1.	Wel en Wee	2
2.	Zoek de 7 verschillen	7
3.	Señora Maria	8
4.	Over de minister en zijn vaccin	10
5.	Tapori: financieel jaarverslag 2020	13
6.	Praktische informatie	16

oude Vogels van Papier en méér op www.vogelvanpapier.be

Wel en wee

Uit de brieven van Inge

Zaterdag 22 december: alle middelen 'helpen'

Vele groetjes en dikke zoen uit een Ecuador waar onze grote vriend Lenin Moreno vandaag alweer de noodtoestand afgekondigd heeft, zogenaamd om de Ecuadoraanse bevolking tegen dat nieuwe Britse coronavirus te beschermen... Maar het lijkt er eerder op dat die noodtoestand een goede remedie is om de mensen onder de knoet te houden, iedereen bang te maken zodat niemand de straat op trekt om te protesteren tegen alle onredelijke maatregelen en inefficiënt beleid. Zo blijft het lukken om alle corrupte toestanden en de openbare verkoop van het land aan spotprijzen met de mantel der menslievendheid toe te dekken... Hoe lang kan dat nog blijven duren... ?

Dinsdag 29 december: een beetje anders tussen kerstmis en Nieuwjaar.

Hier enkele rustige kerst-en-nieuwjaardagen zonder de druk van almaar bijkomend werk zoals het hier gewoonlijk is. Ik probeer onder andere door de berg mails te gaan, nu nog 50 te beantwoorden, sommigen al van in de zomer. Ik probeer iedereen persoonlijk te beantwoorden, en krijg daarna meestal een antwoordje terug, ... waardoor mijn lijstje niet snel rond geraakt. Niet dat dat niet fijn is, integendeel want zo hoor ik weer nieuws van vele kanten, en vertellen mensen toch wel vaak hun verhaal, soms heel blij, soms ook triest... zoals 't leven is. Het doet goed even stil te staan en na te denken over het werk in Taporí, over praktische dingen in de consultatie en de organisatie van alle diensten, maar ook over meer fundamentele zaken zoals leer- en

samenwerkmethode, over medeverantwoordelijkheid en leiding nemen. Ik probeer ook het corona-hoofdstuk in kader te zetten, waar naast de zieken op zich ook veel sociologie en volksgezondheid en internationale politiek bij komt kijken: een trieste analyse van hoe de pandemie de sociale etterbuilen nog wat meer aan het licht bracht... soms heel triest om te zien hoe mensen, kinderen nu aan het bedelen zijn, onder bruggen slapen, met pak en zak,...

Ik denk dat alle frustraties en ontgoochelingen over triest beleid op lokaal, nationaal en internationaal vlak me misschien nog wel meer moe maken dan al het *werk-zonder-stoppen* van de voorbije maanden. Een goede strategie om ons recht te houden is genieten van kleine concrete mooie situaties, want er zijn ook mensen die het beter stellen dan tevoren. Ik genoot vorige week zo van de glimlachende ogen, boven het mondmasker van Maria, een vrouw van mijn leeftijd maar met een heel ander verhaal. Zij decompenseerde in het begin van de pandemie helemaal, werd neurotisch door angst en depressie. Heel moeilijk om mee samen te leven. Ze joeg iedereen in 't harnas met allerlei lichamelijke symptomen waarvoor ze tal van keren naar de urgentiedienst van het ziekenhuis trok of in Taporí aankwam en zich kronkelend op de grond gooide, smekend voor een pilleke, of zich in de apotheken agressief gedroeg en men opnieuw de ambulance opbelde of een taxichauffeur zich over haar ontfermde en haar weer naar het ziekenhuis bracht. In de zomer was het echt niet te doen... maar samen met Ximena, de psychologe in Taporí, en met de raad van een neuropsychiater hebben we de situatie kunnen keren, tot grote opluch-

ting van de familie en van iedereen eigenlijk. Een beetje verder hier in deze Vogel van Papier vertelt Ximena haar verhaal over Maria. Zo zie je maar, het tij kan keren, in beide richtingen, soms hebben we het in de hand, en dan weer niet, maar we kunnen wel altijd proberen... want dat is altijd beter dan de armen kruisen en niets doen...

Donderdag 7 januari 2021: kunnen helpen maakt gelukkig.

Het ruikt hier lekker want een driekoningen-amandeltaart-met-boon zit in de oven. Dit jaar was de start van de consultaties weer boeiend en gaf voldoening, want soms lukt het om stapjes vooruit te zetten bij moeilijke of rare situaties. Zo vonden we op tijd een sluipend hartspierprobleem bij een jongen van 22 met het syndroom van Noonan. Hij werd geopereerd aan zijn hart toen hij klein was en toen dat probleem opgelost was, zei de cardioloog dat verdere zorg niet nodig was. Maar de opvolging van die jongen door de jaren heen, waarbij we telkens nakijken wat voor nieuws er bij dat syndroom kan optreden, zorgde ervoor dat we er op tijd bij waren en zo erger kunnen voorkomen.

En een tienermeisje met Downsyndroom en aangeboren darmproblemen waardoor ze niet zelf naar het toilet kan gaan viel net voor kerstmis lelijk flauw. Er gebeurden enkele onderzoeken in het ziekenhuis maar zonder resultaat. Naderhand vertelde haar mama dat een dokter maag-darm-en-leverziekten hen een goed laxemiddel had voorgeschreven ter vervanging van die lastige darmspoelingen... Bleek dat het laxemiddel voor een groot verlies aan kalium zorgde waardoor dat meisje hartritme-stoornissen deed en daardoor flauw gevallen was. Toch wel kleine medische pareltjes die ons huisartsenleven bruisend houden.

Zaterdag 16 januari: een cocktail met zoet en zuur

Vandaag ontvingen we het nieuwe medicijnpakket goed, deze keer vlotter dan de vorige keer! (Je weet toch nog die tocht van een vorig pakket in de vorige Vogel!). En wat vonden we er tussen verborgen? De kalender, 'den Druivelaar', en jullie kerstkaartje! Amelie was zo content en ik ook... Ne mens

kan toch blij zijn met eenvoudige dingen.

Deze week een "marathonweek" achter de rug, met consultaties, vergaderingen, onverwachte telefoons en vragen, met als vrijdagavondtoemaatje een dringend huisbezoek bij de ingenieur-op-rust van het kippenbedrijf waar we helemaal in het begin van Taporí mee samenwerkten. Hij kreeg eergisteren slecht nieuws en ging er even onderdoor. Hij woont in een heel chique buurt van Cumbaya (Mini-Europa) en Saulo speelde taxichauffeur want onze auto sputtert de laatste tijd weer tegen en ik voelde me toch zekerder met Saulo mee. Het was een aangename consultatie met vooral geruststelling en veel herinneringen, en achteraf ook nog ne schone cent verdiend... Ik denk dat dit het grootste bedrag is dat ik ooit al voor één consultatie verdiende... ongeveer zoveel als een ganse dag consultaties in Taporí. Enfin, ik was ook blij met het vertrouwen en de goede herinneringen die hij en zijn familie blijkbaar nog in ons en Taporí hebben, dus in alle zin aangenaam en mooi meegenomen.

Ik diende vandaag op de valreep ook het projectvoorstel voor "herstellings-en-overbruggingsmaatregelen" in bij de Provincie West-Vlaanderen, samen met het verslag van de Noodhulp die we vorige jaar ook van hen ontvingen. Nu moet ik morgen nog proberen door de berg administratie van de voorbije dagen te geraken: mijn bureau is niet om aan te zien... Voor vandaag is het genoeg geweest.

Ik eet nog wat lekker fruit, nog een beetje lezen in een rustig en meeslepend boek en dan hopelijk goed slapen. Ik ben nu "Schemeering en de dageraad" aan het lezen, een boek van Ken Follett, een Engelsman die de "Pilaren van de Aarde" schreef. In die sage, die zich op het einde van de Middeleeuwen afspeelt, staat het bouwen van de kathedralen in Europa centraal. En in de inleiding schrijft de auteur: Wie dit boek gelezen heeft, zal nooit meer op dezelfde manier binnengaan in een kathedraal als tevoren. En het is echt waar... want eenmaal het doordringt hoe die bouwwerken gebouwd zijn... wordt alles nog zoveel indrukwekkender, om nog stiller van te worden. Het nieuwe boek dat ik nu aan het lezen ben is een verhaal over "wat daar aan vooraf ging", rond de vorige millennium-

wisseling, rond het jaar 1000 dus: zeldzame momenten om des te meer van te genieten.

Vrijdag 29 januari: Yoey, een kwestie van vertrouwen!

Herinneren jullie je Yoey nog, het doofblinde jongentje uit China met Amerikaanse adoptieouders die dicht bij Taporí wonen? Hij groeit en bloeit, heeft blijk van intelligentie, een ongelooflijk oriëntatievermogen en een heel goed geheugen. Hij is ondertussen zes jaar oud en leerde al heel wat zelfstandiger worden. Zo gebruikt hij helemaal alleen het toilet en behoren luiers tot het verleden. Hij leerde ondertussen alleen eten en meehelpen bij het tafeldekken en -afruimen en bij het aan- en uitkleden, speelgoed terugvinden en nog veel meer. Zijn favoriete speelgoed blijft half doorzichtige of glinsterende voorwerpen die hij gefascineerd van dichtbij waarneemt. Hij blijft ook zo intrigeren. Je moet het je opnieuw eens zelf voorstellen: Je hoort niets en je ziet bijna niets... en dat is al zo sinds je geboorte... De wereld "ziet" er dus helemaal anders uit dan voor de meesten van ons... En dan is er "iemand", in dit geval Patricio, de kinesitherapeut die sinds jaar

en dag in Taporí werkt, die je sinds je drie jaar oud bent elke week even bij de hand neemt en je leert je weg te vinden in Taporí.

Dat lukt ondertussen heel goed... en spelen op de glijbaan is een favoriet spel geworden... Hoe dat gebeurt... dat bepaalt hijzelf... Een kwestie van vertrouwen en genieten, want aan zijn schaterlach te horen, lijkt het nog veel plezieriger te zijn om met je hoofd naar beneden op je rug van de glijbaan te glijden, vol vertrouwen in zichzelf en de anderen... 'k Zou soms Yoey willen zijn... zonder zorgen en in volle vertrouwen dat iedereen goed voor iedereen zorgt.

Vrijdag 29 januari: de 'geneugten' des levens.

Vandaag is het een heel mooie dag! We zijn er van onder uit gemuisd, Saulo en Amelie en ik. Amelie heeft een paar dagen vakantie en ik zou vandaag thuis werken. Maar vandaag werd "thuis" ons "forellenparadijs" in het nevelwoud: Zalig! 't Doet zo'n deugd zo ondergedompeld te worden in zoveel groen en mooie bloemen, onder andere duizenden Suzannes met Mooie Ogen die mij aan mijn plechtige communie doen denken.

Terwijl Saulo en Amelie de forellen klaarmaken, probeer ik een ingewikkelde medische situatie bij drie tieners te ontrafelen.

Zij zijn alle drie neven en nichten van mekaar met problemen in hun ontwikkeling door hormonale stoornissen. Sofia, de oudste van hen komt al enkele jaren naar het jongerenatelier. In voorbereiding van een medisch consult met een endocrinoloog die graag in Taporí een aantal onopgeloste "rare ziekten" wil helpen ontrafelen, wilde ik haar wegen en meten. Toen ik haar vroeg of ze haar schoenen wilde uitdoen, aarzelde ze: "Ik heb geen kousen aan, want die zijn vuil, en mijn voeten stinken".

De Watermaatschappij had de waterkraan toegedraaid in hun huurkamertjes omdat ze al maanden niet kunnen betalen. Ik heb met haar en Rocío, de opvoedster in het atelier, afgesproken dat Sofia haar kleren komt wassen in Taporí en dat ze 's morgens een beetje vroeger kan komen om te douchen. En met de subsidie die we hopelijk van de Provincie West-Vlaanderen krijgen voor de herstel-en-overbruggingsmaatregelen kunnen we haar grootmoeder helpen met een voorschot om de waterrekening te betalen en om twee nieuwe varkentjes te kopen en die met de niet meer eetbare overschotten van wat we krijgen van de Supermaxi te kweken. Het vorige varkentje hebben ze helemaal zelf opgegeten. Niemand had toen geld om vlees te kopen... en zij hadden honger... en zo was er geen geld om een nieuw biggetje te kopen...

In Taporí helpt Sofia het liefst mee met allerlei knutselactiviteiten en we kwamen op het gedacht aan haar de "bestelling kerstengeltjes" die ik in het najaar naar België zou meebrengen te laten maken. Per goed gemaakt

engeltje kan ze een mooi centje verdienen en zo leren geloven in eigen kunnen, op weg om toch enigszins op eigen benen te leren staan.

Nu goed, ondertussen zijn de forellen bijna klaar en er liggen er nog drie goed gewassen klaar om ze thuis te fileren en te pekelen. Amelie verlangt nu al naar goeie forellenmousse, die ik zal maken met de room van de melk van onze verse-melk-boer...

Zo leren we toch elke dag nog veel meer onze plan trekken: zelf kousen breien, forellen roken en mousse maken, mijn ambachtelijk zuivelindustrietje met elke week vijf liter verse rauwe melk...

Vorige dinsdag kwam de mama van Dianita, die ons meehelpt in de keuken, op consultatie. Ze is tegenaan de 60, mager en taai maar toch ook wel een beetje ziek, o.a. draaiingen waar ze rap van af wil omdat ze haar geiten moet hoeden... Ze leeft immers van de verkoop van geitenmelk en geitenvlees (waar men hier een soort van ragout van maakt). Zo weet ik nu waar ik geitenmelk kan kopen, want ik wil eens proberen om zelf verse geitenkaas te maken. Dat is hier duur en ook niet zo gemakkelijk te verkrijgen. Maar daar kunnen we nu dus verandering in brengen: zélf maken! En met een beetje spek, bij een volgende slachting van een varkentje bij mijn schoonzus, toch lekker in een salade, hé. En die salade... die is van Saulo's kweek... De pandemie is daar dan toch goed voor geweest: dat we nog meer dan tevoren hebben leren voorzien in eigen onderhoud!

Dinsdag 16 februari: goeie info?

Vorige zondag waren er hier verkiezingen, met maar liefst 16 presidentskandidaten. Niemand won in de eerste ronde, maar er is

een duidelijke favoriet: de pupil van Rafael Correa, de vorige president die nu in België woont... Toch wel een teken aan de wand dat die man in de eerste ronde zoveel stemmen behaalt... Tegen wie hij het moet opnemen in de tweede ronde, begin april, is nog niet duidelijk. Het wordt een nek-aan-nekrace tussen de kandidaat van de Indigenas, die de protesten van oktober 2019 leidden, en een rechtse bankier, kandidaat van de conservatieven. In ieder geval loopt de spanning weer op. Er wordt gesjoemeld en gelogen, afgesproken en weer teruggetrokken. Het regent complottheorieën... Weer een trieste bladzijde in de politiek van Ecuador. Hoe komt dat toch? Het is en blijft een land dat alles in zich heeft... en toch is er zoveel corruptie en bedrog en ongelijkheid.

Voor wie graag één en ander over Ecuador wil volgen en zijn of haar Spaans wil blijven oefenen, kan ik de relatief nieuwe krant **Primicias** aanraden. Daar vind je goede nieuwsberichten in eenvoudig Spaans, over politiek, de sociale situatie, naar mijn aanvoelen tot nog toe objectief en correct in zijn berichtgeving (<https://www.primicias.ec/>). Uit die krant haalden we ook de foto's voor het spelletje "zoek de zeven verschillen" dat je een beetje verder vindt. Neen, neen... het is het spelletje "zoek de zeven gelijkenissen".

Woensdag 24 februari: de verjaardagswens van Saulo

Vrijdag is het de verjaardag van Saulo en Amelie vroeg hem wat hij graag voor zijn verjaardag wil. Hij moest niet lang nadenken: "Rust in mijn hoofd en werk". Voor de rust zal hij nog wat moeten wachten, vrees ik, en ook wat afstand moeten nemen van zijn gsm waar hij zich laat opjagen door al het slechte nieuws.

Hoorden jullie in België iets over de opstand gisteren in verschillende gevangenissen in Ecuador? Tot nog toe werden 75 doden geteld... Verschillende bendes proberen in het gevangenisstelsel de leiding te nemen en vechten dat gisteren, blijkbaar in onderlinge afspraak, in verschillende gevangenissen uit... Harde wereld...

Maar ik was aan het schrijven over de verjaardagswensen van Saulo. Zijn tweede

wens, "werk" is wel al uitgekomen: Gisteren blonken zijn ogen toen ik thuiskwam: "Vrijdag mogen we gaan spelen in Pautel!". Een eerste contract na bijna een jaar! Hij was zo blij. Paute ligt op een goeie 8 uur rijden van hier en dat stadje viert zijn jaarlijkse kermis nu wel op een bijzondere manier: Op een heuvel wordt nu een groot podium en een mega-geluidsinstallatie geïnstalleerd. Niemand wordt toegelaten op de festivalweide, maar de muziek zal over heel het dorp klinken... en iedereen mag op zijn dakterras of op straat meezingen en dansen! Mooi! Ik ben echt benieuwd.

Ondertussen heeft Jayac weliswaar niet helemaal stilgezeten. Er werden enkele nieuwe liedjes gemaakt en ze hebben nu een echt eigenste "video-kanaal" op YouTube: <https://www.youtube.com/c/CantaAndes/videos>.

Naast interviews en muziek vinden jullie er ook enkele goede filmpjes over het ambachtelijk werk van mooie en eenvoudige mensen, onder andere de broodbakkerij van Paulina en Melchior, schoonzus en broer van Saulo, sommige lezers onder jullie zeker bekend. Melchior was tot voor de pandemie schoolbuschauffeur, maar ook hij werd plots werkloos zonder enige compensatie. Samen met Paulina bakt hij nu twee keer per week brood dat aan vrienden en burens en familie verkocht wordt, opnieuw een mooi voorbeeld van veerkracht en solidariteit.

Geniet van het videotje en als je het mooi vindt, kan je je inschrijven in het YouTube kanaal!

Inge

Zoek de 7 verschillen

Hoe een pandemie verschillen zichtbaar maakt

In ecuadoraanse krant Primicias verschenen kort na elkaar twee reportages over het onderwijs tijdens de pandemie. Sarah maakte bij de foto's een tragikomische opmerking: "Dat is goed voor dat spelletje zoek zeven verschillen, maar dan omgekeerd: Wie vindt hier zeven gelijkenissen?"

De eerste twee foto's werden genomen in een dure private school in Quito in september, waar een pilootproject opstartte om de kinderen weer op school les te geven.

De derde en de vierde foto werden genomen in een buitenwijk van Guayaquil. Daar namen ouders het initiatief om op een voetbalveld de kinderen uitleg te geven over de inhoud van de online lessen en het huiswerk dat ze meekregen. Want verre van iedereen had thuis toegang tot internet en veel kinderen raakten hopeloos achter met de leerstof.

Trieste bevestiging van ongelijkheid in de wereld... Wie zeven gelijkenissen vindt, mag het me laten weten!

Als je de vogel online bekijkt via www.vogelvanpapier.be dan kan je op de foto's klikken en kom je op de pagina's van de krant uit. Doe je dat met Google Chrome, dan kan die browser dat ook voor je vertalen.

Señora Maria

Tijdens de pandemie zien we in Taporí veel meer mensen met psychiatrische problemen dan tevoren. Vooral mensen die al op het randje leefden, bijvoorbeeld mensen met lichte verstandelijke of mentale beperking. Zij zijn zich wel bewust van de chaotische sociale situatie maar hebben het nog moeilijker dan anderen om wat perspectief te zien en oplossingen te vinden.

Zo iemand is Maria. Een vrouw die we sinds het prille begin van Taporí kennen. Toen kwam ze soms naar de consultatie met haar twee kleine kinderen. Haar dochttertje is één van de weinige kinderen bij wie ik *kwashiorkor* zag. Dat is een vorm van ondervoeding waarbij kinderen opgezwollen zijn door vocht, door gebrek aan eiwitten in de voeding. Maria gaf haar kinderen 's morgens maizenapap, 's middags rijst en 's avonds de overschot van de maizenapap van 's morgens. Ze had nooit vast werk, nu en dan deed ze de was voor iemand, maar verder stak haar familie bij om de touwtjes aan elkaar te knopen.

Eigenlijk dacht iedereen dat zij zich vaak aanstelde. Niemand erkende echt haar lichte mentale en verstandelijke beperking, ook ik niet.

Toen haar kinderen ouder werden, werd het almaar moeilijker: ze kloeg over alles en iedereen, niemand verdroeg haar nog en ze geraakte op den dool, van het ene huis naar het andere, van de ene dokter naar de andere, van het ene hospitaal naar het andere... altijd maar onderweg... In Taporí zagen we haar nu en dan. Er waren veel onsamenhangende en onderbroken consultaties, bijna altijd op zoek naar medicatie. Wanneer we als arts aanstuurden op onderzoeken, verdween ze weer voor een lange tijd. De pandemie zorgde in eerste instantie voor een hel, maar bracht uiteindelijk misschien heil.

Hier het verhaal van Ximena, de psychologe in Taporí die samen met Ivonne misschien toch wel tot mijn beste collega's en vrienden behoort.

Het verhaal van Señora Maria door Ximena

Te midden in de pandemie, in juli, zag ik Sra. Maria op consultatie. De week ervoor had ze iedereen in Taporí de stuipen op het lijf gejaagd toen ze luid roepend door alle gebouwen liep, zich kronkelend op de grond gooide, kermend van de pijn in haar buik...

We brachten haar naar het ziekenhuis. Maar daar liet de arts van dienst weten dat ze de voorbije weken al verschillende keren gezien was en dat ze helemaal niets had. "Doe haar maar mee naar huis en ze moet niet meer terugkomen", luidde het. "Naar huis" bleek een hele opdracht te zijn, want bij aankloppen bij haar broers en zussen bleven de deuren hermetisch gesloten. Alleen haar schoondochter deed de deur op een kier open en zei: "Ik zal naar haar zoon bellen. Hij is aan het werk. Maar het is echt niet meer te doen. Ze hitst iedereen tegen elkaar op. Ze eist alle aandacht op, wil 's nachts bij haar zoon slapen, alles wat we klaarmaken om te eten is niet goed. Ze vecht en slaat in het rond ... Zo gaat het echt niet meer".

Tijdens de consultatie bleef Maria klagen van allerlei pijn. Ze huiverde en bibberde en zei dat ze 's morgens geen reden zag om op te staan. Ze kwam met niemand overeen en iedereen vermeed haar als de pest. Ze was boos zonder goed te weten waarom, kon niet slapen. Ze nam pijnstillers en ook medicijnen voor "haar epilepsie", waar eigenlijk niemand het fijne over wist. De ganse familie was boos en ontvluchtte haar, want "ze deed maar alsof, ze zocht alleen aandacht, altijd maar bedelen om geld voor pillekes, altijd maar leunen op anderen zonder zelf iets te doen, terwijl ze toch een gezonde vrouw was en zou kunnen werken...".

Samen met Inge en met de kinesitherapeut en de ergotherapeut bundelden we onze krachten, zonder te weten of we haar echt konden helpen. Met geduld en boterham, en nu en dan een diepe verzuchting en ontlading probeerden we een weg te vinden, elk op zijn of haar terrein: de therapeuten met oefeningen en spelen, de huisarts

met enkele medische onderzoeken, waaruit onder andere bleek dat ze meer dan het dubbel van de voor haar gewicht berekende dosis medicatie voor haar "epilepsie" nam, en ikzelf met rustgevende oefeningen die voor ontlading zorgden.

Ik ging met haar naar een goede neuropsychiater die enkele bijkomende onderzoeken deed en een goede diagnose stelde. Van epilepsie was er geen sprake. Hij zei dat haar pijn echt was, even echt als de depressie en de angststoornis, en hij liet haar verhaal naar boven komen, een zware emotionele rugzak al van toen ze nog maar een klein meisje was: een verhaal van ernstige verwaarlozing en mishandeling door haar moeder en broers en zussen. Daardoor liep ze een hersenletsel op en mankt ze een beetje. Een verhaal van mislukking, want al vroeg verliet ze de school omdat ze dom was en niets kon onthouden. Haar partner, de vader van haar twee kinderen, mishandelde haar ook en liet haar al snel alleen achter met de twee kinderen. Eigenlijk zorgden die twee kinderen voor zichzelf en voor hun moeder... die nooit iets goed deed en er zelf ook niet in geloofde dat ze iets goed kon doen... Hoe zou ze dat kunnen?

Nu is Maria 54 jaar en het her-vertellen van haar verhaal en dat van haar kinderen zorgde voor enige erkenning en begrip, voor vergeven en heropbouwen...

Er zijn veel tranen gevloeid, niet alleen van verdriet en pijn. Zichzelf begrijpen en zich begrepen voelen, weten dat ze zichzelf mag zijn, met

haar beperking maar ook met wat ze wel kan en goed deed en doet. Horen en zien dat er mensen zijn die haar, ondanks alle ellende van de voorbije jaren, graag zien, in de eerste plaats haar eigen kinderen, heeft enige pijn weggenomen... hopelijk voor lang of voor altijd. Nu gaat het beter en is er weer glans in haar ogen.

Als psychologe blijf ik met veel vragen zitten, want het is triest om te zien hoe mensen van de regen in de drop komen, eerst gezond en wel waren maar beetje bij beetje emotioneel aftakelen... in het geval van Maria 54 jaar lang...

Hoe kunnen we zoiets sneller zien gebeuren en omkeren, hoe kunnen we pijn die zo diep in 't hart vastzit losmaken en emotionele leegtes helpen invullen, hoe kunnen we mensen ervan overtuigen om naaste familieleden niet los te laten en hoe kunnen we mensen die zo diep wegzinken in eenzaamheid helpen om opnieuw in mooi leven te geloven en op weg te gaan?

Maria drukte ons met de neus op de feiten. Zoveel jaren hebben we niet echt gezien wat er gaande was. Ik hoop dat haar verhaal op die manier zin heeft voor mensen onder weg. Altijd misschien wel iemands vader of moeder, altijd iemands kind...

Atentamente,

Ximena

Señora Maria en Ximena

Over de minister en zijn vaccin

Ontnuchterende overpeinzingen in tijden van een pandemie in een verbrokkelde wereld

Stilaan vindt een nieuw woord plaats in ons vocabularium: “vaccinatie-ongelijkheid”. We zien de laatste tijd nieuwe grafieken en tabellen in de Ecuadoraanse krant en in het nieuws. Ze geven weer welk percentage van de bevolking van elk land gevaccineerd is... Ecuador, samen met nog enkele “armere” Latijns-Amerikaanse landen, bijna heel Afrika en enkele landen in Azië blijft schromelijk bleek... terwijl Noord-Amerika, Europa en enkele “rijkere” Latijns-Amerikaanse landen elke dag donkerder kleuren. Terwijl Ecuador op het vlak van oversterfte in 2020 in de top-tien van de wereldranglijst staan... hinken we nu wat vaccinaties betreft achteraan op één van de laatste plaatsen... We horen niet graag dat Ecuador een ontwikkelingsland is, een derde-wereld-land. Maar deze pandemie drukt ons hard met de neus op de feiten.

Net voor kerstmis kondigde de president aan dat in januari voor een eerste pilootfase 80.000 vaccinatiedosissen zouden aankomen... jawel, uit Puurs! Maar het duurde en bleef maar duren... De Minister van Volksgezondheid kreeg het niet meer uitgelegd... en hij zei dat “de vaccins ergens onderweg waren tussen Europa en Ecuador”. Ik stelde me zo al voor dat ergens midden de oceaan enkele sterke mannen met man en macht de roeipanen in het bootje keerden, met een grote frigobox waarin de vaccins hopelijk koel gehouden konden worden...

Toen de vaccins maar niet wilden landen, bracht de minister ons het gezegend bericht dat “in Noorwegen veel mensen overleden waren aan de gevolgen van het vaccin, en dat de Ecuadoraanse

overheid daarom, ter bescherming van de volksgezondheid, het vaccinatieproces op on-hold had gezet”. Toen ik ’s avonds de Standaard opendeed (jawel, op mijne computer), las ik in grote blokletters dat er “geen verband is tussen vaccins en overlijdens in Noorwegen”... Wie moet je nu geloven... ?

Maar goed, op 21 januari kwamen met een vliegtuig van KLM 8.000 dosissen in Quito aan. Neen, ik vergeet geen nulleke... Die werden, bedekt met de ecuadoraanse vlag en terwijl de fanfare het nationaal volkslied speelde, ontvangen door de president, de vicepresident, de minister van volksgezondheid, een generaal van het leger en nog een generaal van de politie, en nog veel meer schoon volk...

“Het was een historische dag voor Ecuador” twitterde de president. Waarop een nuchtere mevrouw antwoordde: “Neen, mijnheer de president. U vergist zich. Het zou een historisch moment geweest zijn dat we niet op één van de eerste plaatsen van de corona-mortaliteit zouden staan, dat we na tien maanden pandemie eenvoudig en gemakkelijk aan een PCR-test geraken wanneer we die nodig hebben en dat er geen mensen op de wachtlijst “Intensieve Zorgen” zouden staan”. Ja hoor, je leest het goed: een wachtlijst voor intensieve zorgen, ook dat hebben we hier in Ecuador!

Nu goed, er waren 8.000 vaccins op ecuadoraanse bodem en er was een lijst opgemaakt van wie het vaccin zou krijgen: gezondheidspersoneel dat in de vuurlinie in de ziekenhuizen werkt en mensen die in rusthuizen wonen. Deze laatste groep is

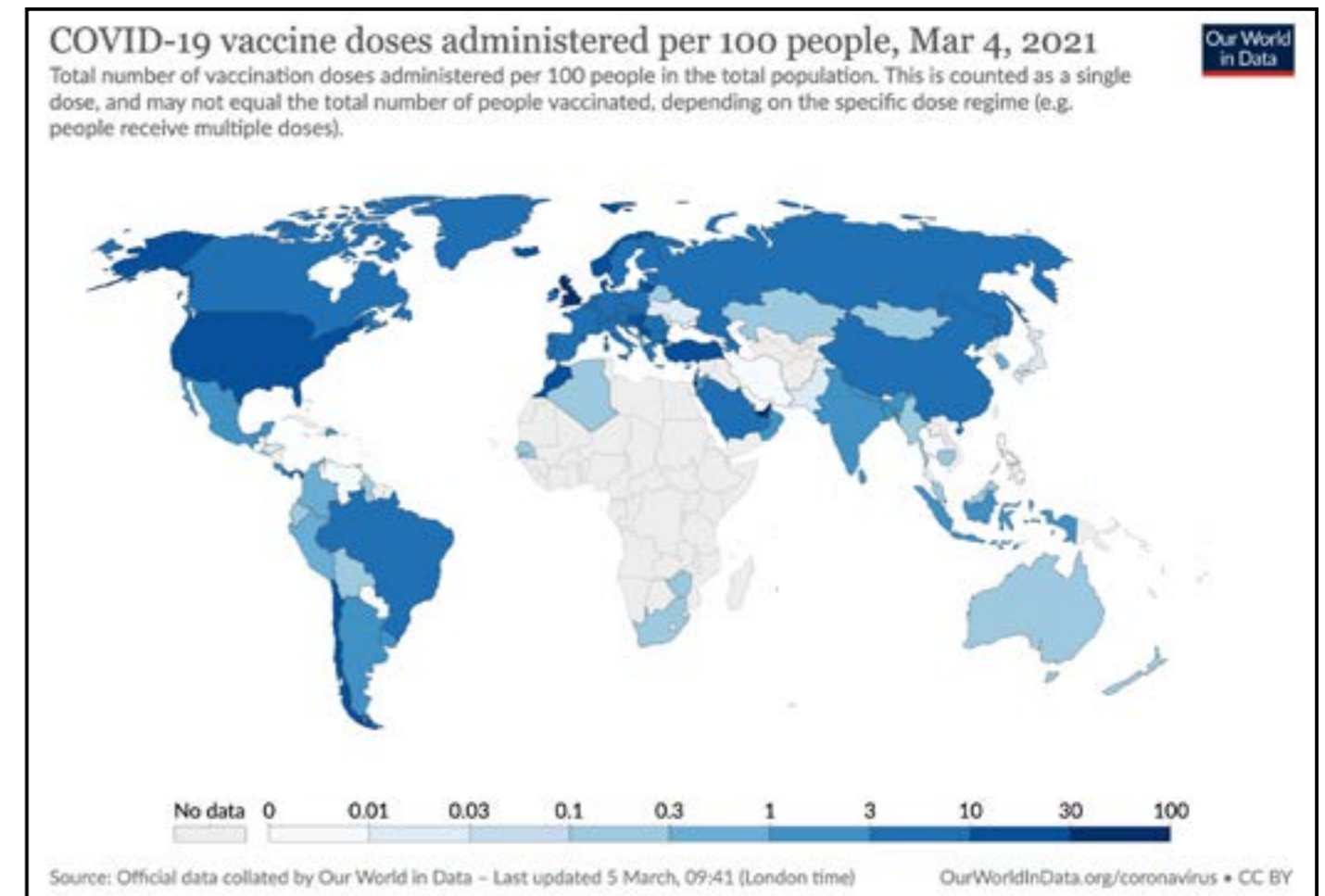
klein, want in Ecuador zijn er bijna geen woonzorgcentra. In elke provincie is er een openbaar opvangcentrum voor aan hun lot overgelaten oudere mensen. En in de grote steden zijn er enkele private woonzorgcentra, alleen in de rijke buurten. Nu blijkt dat onze minister van volksgezondheid ook eigenaar is van zo’n bejaardentehuis en dat zijn welstellende moeder en enkele familieleden daar wonen.

En nu mag je eens raden wie op de eerste rij stond om gevaccineerd te worden, naast onder andere de president en een aantal dokters van het Militair Ziekenhuis van Quito (het land moet toch verdedigd blijven, he!): de minister de minister de minister... en zijn moeder en tantes en nonkels die in dat woonzorgcentrum wonen Ik zit hier zowaar op de tonen van het liedje “k plantte ne keer patatten, patatten, patatten” van Willem Vermandere mijn colère en frustratie van me af te schrijven...

Dat centrum bleek tevoren niet op de lijst te staan en tegelijkertijd lieten veel ziekenhuizen over heel het land weten dat ze minder dosissen ontvangen hadden dan van tevoren afgesproken was. De

verontwaardigde reacties van parlementsleden, presidentskandidaten voor de verkiezingen in februari (en dat zijn er 16!), civiele organisaties en vooral van de gewone mensen bleven niet uit. Het ontslag van de minister werd geëist. Er werd een politiek proces opgestart. Maar de minister laat blijkbaar niet van slapen en zegt dat hij geen politicus is en gehandeld heeft “als dokter en als zoon”! Mijn oren tuten nog... Zou hij weten dat er zoiets als “volksgezondheid en ethiek” bestaat? De president laat weten dat de minister zijn volle vertrouwen blijft genieten. Nochtans had hij tevoren met dreigende vinger gezegd dat diegenen die “niet op de lijst stonden en het vaccin toch zouden krijgen, daarvoor gestraft en ontslaan zouden worden”...

En vorige week hoorden we dat de minister, die tevoren decaan was van de faculteit geneeskunde van de Universidad de las Americas in Quito, ten persoonlijke titel een brief had gestuurd naar de rectoren van alle universiteiten in het land, om hen uit te nodigen om als eersten op de lijst van de massieve vaccinatiecampagne te staan. Maar hij ving bot en kreeg stante pede een openbare brief die de meeste rectoren ondertekenden terug

waarin zij diplomatisch eerst vriendelijk voor het privilege bedanken, daarna enkele scherpe vragen stellen over het vaccinatieproces... En als laatste puntje vermeldde ze dat zij het feit rector te zijn niet beschouwen als een prioriteit om op de lijst van te vaccineren personen te komen, en mooi in de ethische rij, opgemaakt op basis van volksgezondheidskundige principes, hun beurt zullen afwachten...

Hoe kan iemand nu toch zo hardleers zijn en wat mogen we nog meer verwachten? Iedereen blijft vragen naar de inhoud van het nationaal vaccinatieplan maar de informatie blijft schaars. De dokter van het gezondheidscentrum van Pomasqui, waar we voor enkele patiënten van Taporí blijven aandringen voor enkele hoognodige consulten cardiologie en oftalmologie in het ziekenhuis, verontschuldigt zich voor alle vertragingen in die afspraken “omdat er elke dag iemand van onze huisartsen opgeroepen is om in de vaccinatiecentra de wacht te doen”. Wachten tot er nog een schamel lot vaccinaties aankomt... en ondertussen weinig of niets doen... Wie krijgt dat nog uitgelegd?

Gisteren gaf de president toe dat het vaccinatieproces vertragingen oploopt, maar dat het goede nieuws is dat we tegen eind april 211.200 dosissen mogen verwachten... Als ik goed tel zouden er dan tegen eind april samen met het eerste lot dat al aankwam ongeveer 110.000 mensen hun prikken gekregen hebben... goed voor 0,6 % van de bevolking. Misschien staan we dan werkelijk helemaal als laatste op de wereldranglijst. Zo triest en moeilijk te begrijpen. Waarom kan hier niet wat elders wel kan?

Nu moet ik toegeven dat mijnheer de minister mijn kop van jut is op wie ik me nu afreageer. Maar er is zeker meer aan de hand dan onkunde en wanbeleid op nationaal vlak. Een goed antwoord wordt geformuleerd in een artikel dat op 25 februari in de Standaard te lezen is: “Afrika wacht niet op liefdadigheid, we eisen transparantie”.

Ik laat van slapen op zoek naar een antwoord op de volgende vragen: Waarom blijven zoveel mensen aan de macht die het eerst en vooral goed voor hebben met hun eigen kringetje? Waarom worden in een pandemie niet alle vaccins over heel de wereld op basis van eenzelfde prioriteitenlijst toegediend? We hebben onze mond vol over gelijkheid, universele toegang tot gezondheidszorg, ... maar eens te meer is duidelijk dat er eerste-, tweede-, derde- en vierderangs landen en -burgers zijn... En het voelt echt niet goed om, terwijl we “ons botten uit ons lijf werken” en ons uiterste best te doen, mensen armer en moedelozer te zien worden. Ik zie in de consultatie het gewicht van mensen naar beneden gaan... van de honger. En tegelijkertijd zien we ook meer mensen met diabetes omdat ze alleen nog rijst en soep-van-vermicelli-en-aardappelen eten...

Ik zou mijnheer de minister en compagnie graag uitnodigen om een half uurtje met Yoey te spelen, om samen met Sofia enkele ketels etensresten bergop naar hun varkentjes te brengen en daarna terug te keren naar hun huisje waar het water afgesloten is om een kom rijst met kikkererwten te eten, of om te luisteren naar het verhaal van Sra. Maria. Ik zou hem ook willen vragen om aan de mensen echte en waarachtige uitleg te geven, want dom zijn we niet. Zou het helpen, denk je... ?

PS 7 maart 2021.: Deze Vogel van Papier is nog niet gedrukt en er is al een vervolg in deze soapserie: Mijnheer de Minister diende op vrijdagavond 26 februari zijn ontslag in en zat zaterdagochtend heel vroeg op het vliegtuig richting Miami... stilaan een toevluchtsoord voor meerdere schaamteloze ecuadoraanse politici

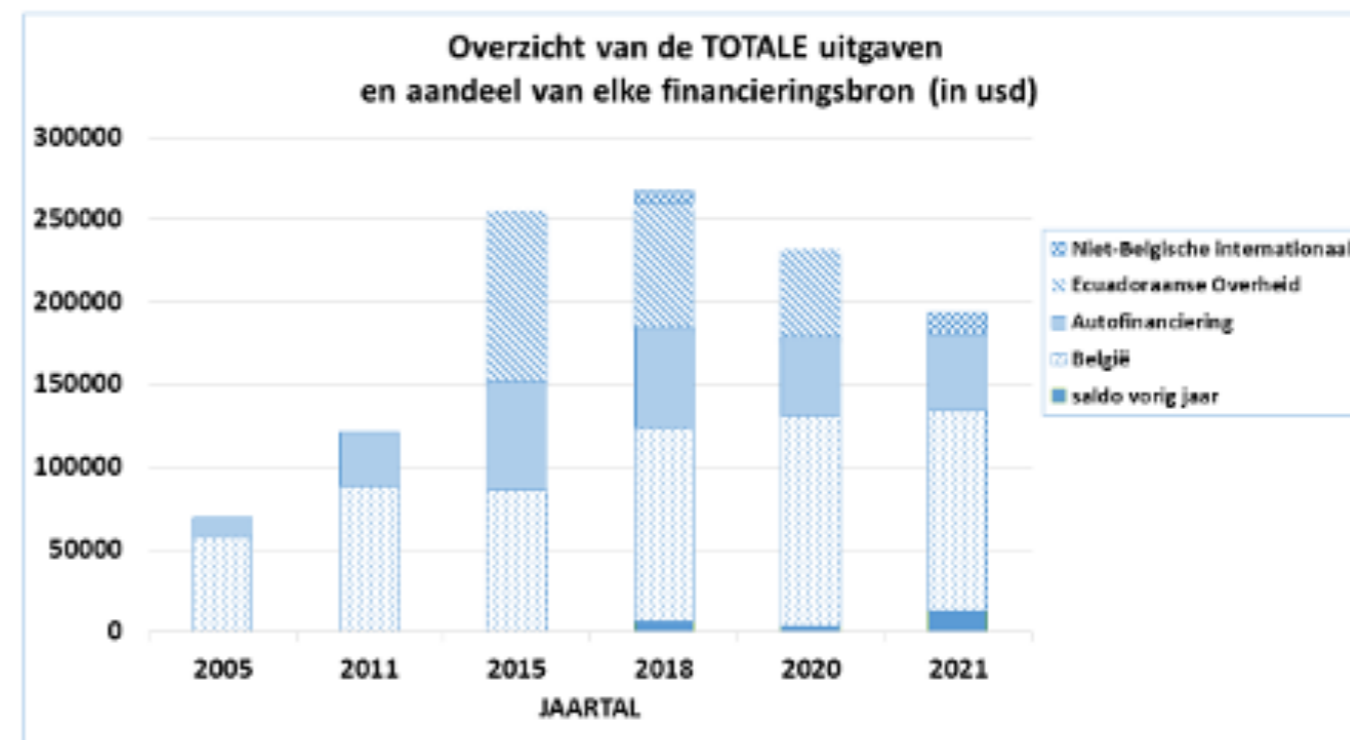
Financieel verslag 2020

Inkrimpen in 2020 en nieuwe groeikansen 2021

Het zal niemand vreemd in de oren klinken dat het financieel verslag van het voorbije jaar nogal wat verschillen toont met de opgestelde begroting. De cijfers weerspiegelen jammer genoeg niet alleen de impact van het coronavirus op zich maar ook de negatieve gevolgen van de sociale en economische chaos en het politiek debacle in Ecuador. Het kadertje geeft een overzicht van de geplande en reële inkomsten en uitgaven in 2020 en van de begroting voor 2021.

er nauwelijks genoeg was voor eten en huur en eventuele medisch zorgen.

Therapie, opvang en zorg in de leefgroepen voor mensen met een beperking was in die omstandigheden geen prioriteit meer. Niet dat er geen nood was, maar geld voor transport of om een deel van de onkosten voor individuele therapie en voor opvang en zorg in de leefgroepen betalen was er niet meer. Het revalidatieteam organiseerde zo goed en zo kwaad als het kon individuele

De Ecuadoraanse economie kromp in 2020 met iets meer dan 10 %. Dat voelden wij zeker op het vlak van autofinanciering. Wat mensen zelf betalen voor de zorg die ze in Taporí krijgen, was immers een heel stuk lager dan de voorbije jaren. In de huisartsenconsultatie en psychologie konden we de vraag om hulp bijna niet bolwerken. Het ging altijd om heel nodige zorg, vaak zelfs erger dan nodig. Mensen deden hun best om het consultatiegeld te betalen maar de meeste gezinnen zagen hun inkomen danig verminderen dat

tele-therapie en zoom-groepssessies en in Taporí werd individueel of in kleine bubbels gewerkt. Iedereen deed zijn best, maar er was moeheid en moedeloosheid bij veel mensen, precies alsof velen “een klop van hamer kregen”. In de uurroosters van collega’s zaten veel lege momenten, of werden uren ingevuld met eindeloos plannen, evalueren en verslagen opmaken, vooral voor het Ministerie van Sociaal Welzijn.

Dit was geen gezonde situatie meer en in de be-

heerraad van Taporí zagen we ons gedwongen om het aantal werkuren van alle teamleden voor wie de reële zorgvraag minder groot was dan tevoren met 30 % te verminderen. Daardoor gaven we in 2020 ruim 34.000 usd minder uit dan gepland. In uren samengeteld betekent dit een vermindering van 4 full-time-jobs. Maar niemand werd ontslaan en de sociale zekerheid, al houdt die qua sociale bescherming voor het ogenblik weinig in, werd behouden. Toch was er begrijpelijk ontgoocheling en boosheid, maar het leek ons de beste manier om vanaf een gezonde basis opnieuw op te bouwen.

Veel erger en triester is dat de bijdrage van het Mi-

op het nodige en nuttige... dat is moeilijk te begrijpen.

Wat de overheidssubsidie voor het jongerenatelier in Taporí betreft werden de lonen van de vier teamleden die in dat kader in Taporí werken wel uitbetaald, al was het met negen (9!) maanden vertraging. Maar alle werkingskosten werden geschrapt, terwijl er toch wel verder gewerkt moest worden: De bereiding van ontbijten, tienuurtjes en middagmalen werd geschrapt, maar er moest om de 14 dagen wel een voedselpakket aan huis afgeleverd worden, met alle nodige foto's en bewijzen. We moesten alle gezinnen opvolgen, les geven over covid-preventie, hun emotioneel wel-

SAMENVATTING FINANCIERING: 2020 EN 2021 (in usd, met gemiddelde wisselkoers 2020: 1 usd = 0,84 euro)			
	2020 gepland	2020 uitgevoerd	2021 gepland
TOTAAL uitgaven 2020 – begroting 2021	266.351,52 usd	232.159,26 usd	193.161,6 usd
Saldo op rekening Ecuador per 1 januari 2020	4100,16 usd	3.886,71 usd	13.177,6 usd
Autofinanciering: betaling door patiënten en gebruikers van dagcentrum en revalidatie	64937,94 usd	47.509,75 usd	46.500 usd
Ecuadoraans Ministerie van Sociaal Welzijn	78780,44 usd	53.220,51 usd	0 usd !!
België (projectfinanciering en giften)	108532,98 usd	127.542,29 usd	121.000 usd
Andere nationale en internationale inbreng (Ecuadoranen in USA, Oberle-Duitsland, Canada, ...)	10.000 usd	----	12.484 usd

nisterie van Sociaal Welzijn voor een deel van de werking van het jongerenatelier 22.000 usd minder bedroeg dan de ondertekende overeenkomst aangaf. Het staatskas is leeg: de petroleuminkomsten raakten de voorbije jaren een dieptepunt, de export van garnalen en rozen kelderde, veel mensen verloren hun “formeel” werk waardoor de belastinginkomsten smolten voor de zon (op heden werkt de helft van de ecuadoraanse bevolking informeel!).

Geen geld... dus moet er bespaard worden... Tot daar zijn we akkoord... maar dat niet bespaard wordt op zinloos werk (zegge bergenhoge administratie die de statistieken en het imago van politieke leiders moeten opsmukken), maar wel

zijn in het oog houden, toezien of kinderen en jongeren niet mishandeld of misbruikt werden, ... We moesten de jongeren en hun families van het bedelen op straat, vooral rond kerstmis, afhouden, want dat is slecht voor het imago. Foto's van tele-therapie moesten toegevoegd worden aan eindeloze lijsten van evaluaties, werkverslagen, ingevulde formulieren en bewijzen van assistentie in webinars over almaar dezelfde onderwerpen...

Toen we zes jaar geleden in Taporí voor het eerst van overheidswege enige erkenning voor onze dienstverlening voor mensen met een beperking kregen, belde ik al wenend van contentement en ontlasting naar mijn ouders in België... Nu moet

ik vertellen dat we het “samen-werken” met het Ministerie van Sociaal Welzijn moe zijn! We willen en kunnen geen hopen administratief werk meer betalen waarmee we alleen maar de statistieken met mooie cijfers opsmukken en een rookgordijn dat de realiteit camoufleert helpen ophouden, zonder ook maar enige positieve evolutie in de organisatie van de zorg voor mensen met een beperking op basis van evaluatie, ervaring en overleg. De subsidie van het Ministerie mag immers niet voor dat administratief werk gebruikt worden... want dat is onze “tegenprestatie als VZW”.

Tegelijkertijd is het ten strengste verboden ook maar één cent aan te rekenen aan de ouders van jongeren die op de ministerielijst van het jongerenatelier staan, want de dienstverlening moet voor hen gratis zijn, ... terwijl men zogenaamd tegen paternalisme is. De ministeriemensen denken blijkbaar dat iedere VZW ergens een geldmachientje heeft staan om eigen geldbiljetten te drukken. Het harnas waarin we gestopt worden verstikt ons. Zij bepalen wie wel en wie niet naar het jongerenatelier mag komen, wie wel en wie niet van de kookpot van Monica mag eten, welke ateliers georganiseerd moeten worden, welke vormingen gegeven moeten worden, enzovoort... We zijn het beu om op zaterdagochtend plots dringend formulieren te moeten invullen over wie welke chronische medicatie neemt en wie te dik of te mager is... We zijn het onzeker afwachten van wanneer en hoeveel subsidie er zal uitbetaald worden moe.

Daarom hebben we voor dit jaar aan de ministerie-mensen “NEEN, BEDANKT” gezegd. Een moeilijke maar waardige beslissing... We kregen in januari nog bezoek van drie district-vertegenwoordigers waarbij zij ons smeekten om de overeenkomst toch nog te ondertekenen: “Alstublieft, laat ons niet in de steek. Wij hebben jullie nodig”, klonk het bij het begin en het einde van de vergadering want “wie zal nu voor die sukkelaars van jongeren zorgen?”. We hebben met handen en voeten ons argumenten uitgelegd, hopen op enig overleg en toenadering en aanpassing... tot nog toe jammer genoeg zonder resultaat.

We maakten voor 2021 een nieuwe begroting op, waarbij de voorziene uitgaven ongeveer 25 % lager liggen dan de voorbije jaren. We staan voor de uitdaging om dit jaar “met minder geld evenveel of minstens beter werk” te verrichten, aangepast aan de huidige context, zonder harnas en zinloze administratie, en hopen dat ons staaltje “bottom-up”-politiek naderhand toch enig resultaat heeft. Ik hoop dat ik jullie volgend jaar een mooi en positief verslag hierover kan uitbrengen.

Het voorbije jaar mochten we gelukkig en dankbaar opnieuw rekenen op mooie ondersteuning van vrienden en familie en organisaties in Vlaanderen en zo het Taporí-kostenplaatje rond krijgen. Er konden maar weinig acties doorgaan, maar veel mensen kozen ervoor ons in het stille weg verder te helpen. De wisselkoers euro-usd was ons het voorbije jaar ook gunstig en we benutten ook enkele (extra) kansen voor projectondersteuning bij enkele openbare en private instanties.

Daarom stuur ik iedereen dankbare groeten, niet in het minst van eenvoudige mensen die met jullie hulp enige verlichting vonden voor hun zorgen en noden.

Inge

Wie het financieel verslag 2020 en de begroting 2021 in meer detail wil inzien, kan dit via de website: www.vogelvanpapier.be opvragen. Het spreekt vanzelf dat alle observaties, vragen en suggesties welkom zijn.

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

inge.debrouwere@gmail.com

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

TAPORI - ECUADORIAANSE VERSIE - VANDAAG:

Wat is Tapori ?

Presentatie Video
(2019) op

www.vogelvanpapier.be

Met fiscaal attest : vanaf 40,00 € per jaar

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 470/85.05.31

vzw Kontinenten behoudt 5% van het gestorte bedrag voor de administratieve tussenkomst.

Vermelding: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Voor een correct attest:

Naam en voornaam zoals op identiteitskaart + rijksregisternr

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Vriendengroep Tapori

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.